

Marisa Bolta *

¿Dues UPV?

La Conferència de la UPV ha deixat ben clar que aquesta organització política és una força consolidada i madura per superar les discrepàncies. La crònica política de Doménech Ros apareguda a EL TEMPS no ha estat entesa sota aquestes premisses des d'alguns sectors de la mateixa UPV.

laboració electoral (¿quines?), mentre que l'altra contemplava com a únics marcs d'acord electoral les eleccions al Senat i al Parlament Europeu. Sincerament, no observe tantes diferències entre les posicions defensades com per a poder afirmar que «la UPV es descobrí a ella mateixa dues tendències que representen dues aproximacions diferents al projecte de consolidació unitària del nacionalisme i l'esquerra». Es tractava només, i així espere que ho veïessen els companys delegats, de dues opinions sobre la tàctica immediata de la UPV.

No dissimularé la preocupació que m'ha produït la definició que fa Doménech Ros de les dues tendències que la seua fantàstica intuïció política detectà durant la Conferència. Aquesta inquietud no és causada per la constatació del *parti pris* del periodista, sinó per la distorsionada imatge que s'intenta donar de la UPV: un moviment polaritzat entorn de dues tendències gairebé irreconciliables. D'una banda, els bons, pragmàtics i lliures pensadors defensors de la resolució aprovada; de l'altra, els dolents, tant dogmàtics i sectaris que mereixen el mateix qualificatiu que els seguidors jomeïnistes: els fonamentalistes.

Estic absolutament convençuda que aquesta Conferència ha demostrat precisament el contrari del que transmet l'article de Doménech Ros: que la UPV és ja una organització consolidada, amb les lògiques divergències pròpies de tota associació plural, però suficientment madura per poder superar qualsevol tipus de discrepàncies. No cal dir que això només es pot aconseguir amb un gran esforç de tolerància de tots i cadascun dels militants. No tindria cabuda, per tant, en UPV el sectarisme de Doménech Ros, que, després de qualificar de «magnífica» la resolució presentada per Ernest Garcia sobre la posició d'UPV davant el referèndum de l'OTAN, en ridiculitza i menysprea una altra, aquesta sobre l'ús del català al Parlament espanyol, igualment aprovada amb un ampli marge de vots. El text d'Ernest fou ampliat i millorat amb la inclusió d'esmenes presentades per diversos delegats i delegades, que col·laboraren així en la definició més nítida de l'actitud anti-OTAN dels nacionalistes.

Pel que fa a la segona resolució aprovada, el periodista es permet de qualificar-la de «discutible» i d'interpretar la seua aprovació en base a «l'autosa-

tisfacció testimonial de la militància». Com a militant d'UPV, no puc tolerar el matís injuriós d'aquesta consideració. No discutiré amb vosté, senyor Ros, aquesta resolució que tanta indignació li ha causat. En qualsevol cas, es tracta d'un text aprovat per àmplia majoria i que mereix, si més no, el respecte que es deu a tota decisió democràticament presa i, no cal dir-ho, l'actitud solidària de tot militant d'UPV.

La Conferència d'UPV ha estat el marc idoni per a la discussió de les diferents posicions que es donen al si de l'organització. Jo mateixa hi vaig participar activament defensant les meues opinions sobre el camí fet i la direcció a seguir. Algunes vegades, vaig aconseguir convèncer i d'altres, no. Amb tot, he adquirit l'íntim compromís de defensar la unitat per damunt de les meues personals valoracions dels resultats concrets. És aquest únic i precís sentit el que s'ha d'atribuir a aquest paper.

No voldria acabar sense manifestar la meua decepció per la informació d'EL TEMPS sobre la Conferència d'UPV.

Crec que el Congrés d'UPV, per la seua innegable importància en la vida política valenciana, es mereixia un tractament més rigorós i no una mediocre crònica que intenta elevar a categoria d'anàlisi política unes absurdes cabòries sobre fantasmagòriques tendències al si de la UPV. Em permetré recordar ací el desig expressat pel meu company Adolf Beltran en l'acte de cloenda: «¡No donem satisfacció als qui aspiren a veure la UPV trencada!» ¡No donem satisfacció a gent com vosté, senyor Ros!

* Ex-membre del Consell Polític d'UPV

He llegit amb sorpresa la crònica de Doménech Ros sobre la II Conferència d'Unitat del Poble Valencià. Aquesta, a més de contenir certes inexactituds, inclou unes valoracions agosarades i enganyoses a les quals em veig obligada a respondre, per tal com jo mateixa vaig participar en els debats objecte de l'article.

El cronista opina que les resolucions defensades per Andreu Banyuls i per mi en el transcurs del debat sobre les pròximes eleccions generals «presentaven unes matisacions tan importants que definien les dues grans línies polítiques que es perfilen com a majoritàries al si de la UPV». A més, Doménech Ros es permet de batejar aquestes dues «tendències»: la pragmàtica i la fonamentalista.

Diversos paràgrafs d'aquest article em fan sospitar que el periodista no es trobava en la sala en el moment del debat. Per exemple, afirma que l'esmena derrotada partia de la premissa segons la qual la UPV no pot fer pactes amb forces d'àmbit estatal. Si hagués presenciat el debat, el senyor Ros s'hauria assabentat que aquesta consideració era compartida per ambdues parts. Efectivament, si analitzem la resolució aprovada, on es manifesta explícitament la inviabilitat d'un pacte electoral amb el PCPV i l'FP, i si tenim en compte que no hi ha altres partits estatals amb els quals pactar, arribarem a la conclusió que les dues propostes de resolució compartien la negativa a l'acord amb partits d'àmbit estatal. L'única diferència entre els dos textos presentats radicava en el fet que l'un (l'aprovat) rebutjava el pacte amb el PCPV i l'FP, però deixava la possibilitat d'analitzar d'altres propostes de col·